

VESELÉ
PŘÍHODY
PODIVNÉ
KRÁSKY

karel valášek

B
Faronetka

*Veselé příhody
podivné krásky*

PRAHA 2009

Karel Valášek: Veselé příběhy podivné krásky

Vydání první

Copyright © 2009 Karel Valášek

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2009 jako svou 1399. publikaci

Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2009 Martina Kysucká

Odpovědný redaktor Jiří Podzimek

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-175-1

BARONET

Praha 2009

Karel Valášek

*Veselé příhody
podivné krásky*

VRAŤ SE DO KRAVÍNA, MAŘENO

Diskotéka byla příšerná. Nemám nic proti Heleně Vondráčkové, ale proč ji mám poslouchat celý večer? Víno kyselé a minerálka teplá. Tancovala jsem s Radkou Pilařovou. Ve finále mi ta kobyla šlápla na nohu. Půl hodiny jsem nemohla chodit. Radka je tak tlustá, že už přestává vidět. Tváře má jako dva míče a místo očí úzké štěrbiny. Kluci o mě nestojí. Můj starší brácha říká, že nejsem nejkrásnější. Nos mám jako okurku, oči příliš u sebe a horní zuby mi vylézají z pusy. Nejhorší ze všeho jsou moje iksovky. Hubené a křivé. Nosit minisukni mi bratr jednou provždy zakázal.

K baru přišel Láďa Kroupa. Pěkný kluk od nás z vesnice. Je vysoký, černovlasý a má modré oči. Šla jsem si pro pití a zeptala jsem se ho, jak se má. „Vrať se do kravína, Mařeno,“ procedil mezi zuby.

Šla jsem brečet ven. Přišel brácha a zeptal se mě, co mi je. Opakovala jsem mu, co mi řekl Láďa, a poprosila ho, aby toho frajera profackoval. Brácha se zasmál a řekl:

„Láďa má pravdu. Podívej se kolik je hodin. Mazej do pelechu!“

Celou cestu domů jsem probřečela. Proklínala jsem celý svět, Láďu, bráchu, rodiče, kteří mi dali jméno Marie, a přírodu. Přírodu nejvíc. Že jsem tak ošklivá a že je mi teprve patnáct.

Doma jsem zalezla do chléva. Kravín nemáme, ale chlév se třemi krávy ano. Vlezla jsem tam ne proto, že mě tam poslal Láďa Kroupa, ale abych se podívala

na naše nové telátko. Telátko mělo kůži jako samet a tlamu jako hedvábí. Dumlalo mi prst a poulilo na mě oči. Začala jsem zase brečet. Kráva Bublina otočila hlavu a zabučela. Lehla jsem si do slámy a usnula.

„Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá,“ uslyšela jsem bratrův hlas. Potom mě bratr vzal do náruče a odnesl do mého pokoje. Má sílu jako bejk a já v té době měla čtyřicet kilo. Hodil mě do postele a bručel něco o tom, že děti nemají pít alkohol. Odešel, ale za chvíli se vrátil. Dal mi pusu na tvář, pohladil mě po vlasech a řekl: „Láďovi jsem tu hubu rozbil. Zítra se ti přijde omluvit.“

OMLUVA

Láďa přišel hned po obědě. Řekl: „Mirek říkal, že se ti mám omluvit, Maruško. Tak jsem tady.“ Na levém obočí měl leukoplast a jeho horní ret byl pěkně nateklý. Brácha je stejně frajer, vždyť Láďa je větší než on, pomyslela jsem si.

„No jo. Tak já abych zase šel, jestli proti tomu nic nemáš, Maruško,“ řekl Láďa. To „Maruško“ znělo dost výsměšně. Propustila jsem ho mávnutím ruky.

Odpoledne se vrátili naši. První, co udělali, bylo. že mně i bráchovi vynadali za to, že jsme se špatně starali o dobytek.

„Prodám to a bude,“ řekl otec.

„To by bylo ze všeho nejlepší,“ odpověděl bratr a někam zmizel. Máma mi podala svetr, co mi koupila od nějakých přičmoudlíků u moře, a tak jak byla odešla makat do chléva. Táta šel do úřadu. Je v naší vesnici starostou a má stavební firmu. O statku říká, že je to břemeno a neblahé dědictví. Někdy také říkává, že je to zábava pro naši mámu.

BŘEHULE A KRÁSNÁ PANÍ

Naše vesnice je vesnicí jen zdánlivě. Bučej tu sice krávy a kdákají slepice, ale ve skutečnosti jsme pražská městská část. Naše vesnice se jmenuje Hoholy a je slavná. Máme tu oblíbené obchodní centrum Mamut a autobazar BBB.

Táta trávil večery v kanceláři, máma ve chlévě a brácha s Břehulí. Já jsem se jako učila. Břehuli je osmnáct a je ze sousední vesnice. Jednou Břehule řekla, ať se jdu s nimi koupat.

„Vždyť už je večer, Renátko,“ namítla jsem.

„Je tropická noc. Budeme se koupat na adama,“ řekla Břehule.

U rybníka nikdo nebyl. Kluci sedí v hospodě a holky se vytahují jedna před druhou v kavárně v Mamutu, pomyslela jsem si. Břehule se svlékla a kroutila zadkem jako pomatená. Potom vlezla do vody a žvatlala jako malá holčička. Co na ní bratr vidí, to teda nevím. Brácha šel za ní a já zůstala na břehu. Břehule dělala, že neumí plavat, a věšela se bratrovi na krk.

Šla jsem se vykoupat na druhý konec rybníka, protože se mi nechtělo se před Břehulí svlékat. Ona má velká prsa, já bidulky. Ona má zadek jako valach, já mám dva česneky. Mohla by mít kecý. Řekla bych jí, že vypadá jako kurva, a brácha by mě přizabil.

Na konci rybníka někdo byl. Potichoučku jsem se tam plížila. Měsíc svítil jako blázen, ale rozpoznat, kdo to tam je, se nedalo. Hlava chvílemi mizela pod hladinou. Že by Láda Kroupa? Jak asi vypadá nahý? Nesmím na něho myslet, krucinál.

Z vody vylezla krásná paní. Světlé vlasy měla až na záda a postavu jako bohyně. Takhle bych chtěla vypadat! Mít její prsa, boky, paže a tak. Pak jsem vykřikla úžasem. Ta ženská měla ocas! Dlouhý a světlý jako její vlasy.

Krásná paní zaklekla a potom na mě přísně zavolala: „Pocem, holčičko!“ Šla jsem k ní jako očarovaná. Zjistila jsem, že ji znám. Je z naší vesnice, jmenuje se Adriana Sekerová a je jí mezi třiceti a čtyřiceti.

„Nemusíš všude vykládat, co jsi viděla, děvenko. Jak se jmenuješ?“ uhodila na mě krásná paní.

„Jmenuji se Marie Růžičková. Jsem dcera starosty a nejsem žádná děvenka,“ odpověděla jsem.

„Promiň,“ řekla paní Adriana a vzala moje ruce do svých dlaní. Chtěla jsem ucuknout, ale nešlo to. Ten dotyk byl příjemný a magický. Cítila jsem, jak mi buší srdce. Ta ženská zůstala nahá a něžně mě hladila. Je to čarodějnice a tohle jsou moje poslední chvíle, blesko mi hlavou.

Paní Adriana zaručeně umí číst myšlenky. Okamžitě mě pustila a začala se oblékat. Než mě propustila, řekla mi, abych se jí nebála, a ať nikomu nic neříkám.

ADRIANA SEKEROVÁ

„Můj manžel a já jsme trochu jiní než ostatní lidé,“ řekla mi paní Adriana úvodem v jedné drahé restauraci, kam mě zavezla svým luxusním autem. Ani nevím, co jsem jedla a pila, protože jsem řešila, jestli se počůráím strachy hned, nebo až potom. Jak mě ta ženská chytila za ruku, začala jsem se hned klepat jako ratlík. Je to čarodějnice. Její ocas je nástroj pekelný. V závěru večera se buď promění v čerta, nebo mě nechá zmizet.

„Tak chceš ten ocas, nebo ne, Maruško?“ ptala se mě paní Adriana netrpělivě. Uvědomila jsem si, že jsem ji pěkně dlouho neposlouchala. Vycítila jsem, že chce slyšet kladnou odpověď, a tak jsem kývla hlavou. Pak jsem běžela na záchod, protože už to bylo na krajíčku.

Číšníkovi paní Adriana podala hrst bankovek bez počítání. Bylo mi jasné, že taková čarodějnice si dokáže vyčarovat peněz kolik chce. Šperků a zlata má určitě na kila.

Adriana si přečetla mou myšlenku a řekla: „Nejsem žádná čarodějnice. Maruško. Hmotné statky zajišťuje můj manžel. Já jsem pouze první majitelkou ženského ocasu na světě.“

Při loučení mi paní Adriana vtiskla do dlaně kulatou krabičku a řekla: „Každý den si vezmeš jednu tabletu, Maruško!“

VZPOURA

Nikomu jsem nic neřekla, ani bráchovi ne. Ten by mi stejně nepomohl, protože má plnou hlavu Břehule. Krabičku s tabletami jsem hodila do popelnice a každý den jsem se chodila modlit ke kapličce.

Za týden za mnou přijela paní Adriana a tiše se mě zeptala: „Tak co?“

Běžela jsem do sklepa, cvakla si tátova fernetu, vrátila se a řekla: „Nechci žádný ocas!“

„Jak chceš, Maruško. Budeš pár let nehezkou dívkou, pak ošklivou ženou a v závěru šerednou babicí. Chtěla jsem z tebe udělat nejkrásnější ženu na světě,“ pronesla ke mně Adriana a měla se k odchodu.

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Myslela jsem, že se tablety týkají jenom ocasu. Krásnější ženu, než je Adriana, jsem v životě neviděla. Je možná o dvacet let starší než bráchova Břehule, ale je hezčí. Postavu, obličej a vlasy má dokonalé.

„Kolik vám je let, paní Adriano?“ vyhrkla jsem.

„Mně je pořád stejně, Maruško,“ odpověděla se smíchem.

„Vy si ten ocas sundáváte?“ znovu jsem, posílená fernetem, zaútočila.

Adriana se zasmála a řekla: „Ty si myslíš, že se ženský ocas odlamuje jako u ještěrek? Že znovu rychle doroste? Ne, Maruško. Ocas mám dovedně ukryt. Zítřka ti to ukážu. Přijdeš si pro prášky nebo ne?“

„Přijdu,“ odpověděla jsem pokorně.

PRÁŠKY

První tabletu jsem polkla hned u Adriany. Od toho dne jsem byla jako v transu. Máma se mě ptala, jestli nemám horečku, táta se na mě mračil a brácha mě vyhazoval do vzduchu, abych se trochu probrala. Břehule mi dala ojeté korále.

První změna spočívala v tom, že jsem měla ustavičně ukrutný hlad. Já, které dřív stačil k obědu jogurt, jsem se cpala vším, co mi přišlo do ruky.

Dvěma holkám jsem ve škole ukradla svačinu.

Druhá změna byla příjemná. Změnilo se moje myšlení. Byla jsem trvale pozitivní. Hodně jsem se smála a začala jsem milovat celý svět. K paní Adrianě jsem chodila pravidelně na kontrolu. Musela jsem se vždycky svléknout a ona zkoumala můj zadek. Držela jsem jako beran. Věděla jsem, že v tom není nic sexuálního. Adriana jezdila prstem po mé páteři od pasu až víte kam. Něco si při tom povídala. Po dvaceti dnech na mě zavolala svého manžela.

Pan Martin Sekera je krásný člověk. Kam se na něho hrabe Láda Kroupa! Honem jsem si oblékla kalhotky, protože jsem se strašně styděla. Pan Sekera si mě moc nevšímal, ale udělal mi přednášku.

PŘEDNÁŠKA PANA MARTINA SEKERY

„Orgány dělíme na dvě základní skupiny. Na ty, které můžeme ovládnout svou vůlí, a na ty, které ovládat nedokážeme. Do první skupiny patří na příklad ruka a noha. Náš mozek jim dává povely. Ruka pohladí a noha nakopne. Do druhé skupiny lze zařadit srdce a žaludek. Zkus zastavit srdce! Vidiš, nejde to. Žaludek jakby smet. Mele a mele, maximálně vyhodí přebytek.

Ženský ocas nepatří do žádné skupiny. Je to nejkrásnější orgán na světě a vymyká se všem měřítkům. Když své manželce, první majitelce ženského ocasu na světě, přinesu nějakou dobrůtku, začne automaticky vtět ocasem. Když se jí něco nelíbí, mrská vztekle ocasem. Ani v jednom případě o tom neví. Na druhé straně dokáže má žena svým ocasem frajersky řídit auto, elegantně řadit rychlost, míchat krupicovou kaši, škrtit a i náhražkově milovat.

Ženský ocas se skládá z ocasních obratlů, ocasní svaloviny, kůže a srsti. To, že má ocas chápavou funkci, je k nezaplacení. Adriana se v případě potřeby dokáže pověsit na strom. Dělá to bohužel nerada, protože má strach, aby nepřišla o svou krásnou srst. Ví, že některé opice mají ocasy úplně lysé.

Správný ženský ocas je dlouhý, štíhlý a bohatě osrstěný. Ideální délka je osmdesát centimetrů. Šířka ocasu u kořene se pohybuje kolem šesti centimetrů. Silnější ocas je zbytečně těžký a nedá se schovat. Jedna velmi důležitá poznámka. Ženský ocas není nějaký rudimentární pahejl nebo prodloužená kostrč! Ženský ocas vyrůstá v prostoru mezi křížovou kostí a posledním bederním obratlem. Lapidárně řečeno: tam, co končí zadek a začínají záda. Sundej si kalhotky a otoč se!“

Byla jsem z toho všeho úplně vedle. Nevěděla jsem, ve kterém jsem městě, natož že jsem u Sekerů. Sundala

jsem si tanga na púl žerdi a klepala jsem se strachy. Pan Sekera hrábnul do mého zadku dvěma prsty a radostně vykřikl: „Je tam!“

CAUDAGEST

U Sekerů jsem byla ještě několikrát. Od pana Sekery jsem dostávala další tablety, od paní Adriany pusu na pusu. Jednou jsem jim dokonce hlídala děti. Jejich chlapeček se jmenuje Arcturus. Do školky ještě nechodí, ale s počítačem už umí. Holčička se jmenuje Boxhole. Je to taková pidiženská. Nosí plenky, ale pohybuje se jako dospělá. Obě děti se narodily s ocásky, ale bohužel jim zakrněly. Arcturovi proto, že je mužského pohlaví. Boxholindě chyběly ženské hormony. Puberta to spraví.

Jednoho večera mě pan Sekera seznámil s dalšími skutečnostmi. Nejdřív vynalezl hormonální přípravek Caudagest. Cauda, jak jistě nevíte, znamená latinsky ocas. Caudagest, na rozdíl od dánského kliogestu, neobsahuje pouze ženské hormony estrogen a gestagen, ale i růstový ocasový hormon caudagen.

Přípravek se dobře snáší a je účinný. Potom pan Sekera zařídí, že se na jednom malém tichomořském ostrově objeví několik desítek žen s pravými ženskými ocasy. Naše veřejnost o tom bude informována prostřednictvím časopisu Hrom. Pan Sekera předpokládá, že naše veřejnost po ženském ocasu zatouží.

Bylo vidět, že je paní Adriana na svého muže hrdá. Při jeho projevu jí zářily oči a chvělo se jí chřípí. Svůj zlatý ocas měla omotaný kolem manželova stehna a lehce si k sobě přitahovala jeho nohu.

Chtěla jsem vědět, kolik má ženský ocas obratlů a jakou má barvu. Pan Sekera mi odpověděl: „Ženský ocas

má dvacet obratlů. Barvu? Takovou, jako má jeho majitelka původní barvu vlasů. Má žena Adriana byla to, čemu se říká špinavá blondýna. Díky mému úsilí a firmě Schwarzkopf se z ní stala pravá blondýnka se zlatým ocasem. Je to nejkrásnější a nejšťastnější žena na světě. Ty budeš ta druhá, Maruško! Ženský ocas není jenom záležitost fyzická, ale je to nový životní styl. Znamená pozitivní myšlení, smysl pro humor a radost ze života.“

KONEC MÉ PLATONICKÉ LÁSKY

Láďu Kroupu jsem potkala několikrát, ale nikdy jsme spolu nemluvili. Až jednou před Mamutem.

„Seš náká tlustá.“ řekl. „Kolik máš centimetrů?“ pokračoval Láďa v dialogu.

„160,“ odpověděla jsem. Láďa se mi zadíval na prsa, usmíval se a mlčel. Líbí se mi, ale je to blbec, řekla jsem si. Objevili se kluci z autobazaru BBB. Láďa zčervenal a zmizel. Ani mi neřekl ahoj.

Nebudete mi věřit, ale druhý den na mě Láďa čekal s kytkou. Podal mi ji a řekl: „Nešla bys se mnou do kina, Maruško?“

To Maruško znělo líbezně a celá věta prosebně. Šla jsem a bylo to super. Láďa bude první muž mého života, říkala jsem si. Jenže Láďa to zkazil. Při loučení trval na tom, že mu musím vyhovět. Poslala jsem ho k vodě a utekla.

ADRIANA BYLA SPOKOJENÁ

„Jsi nějaká smutná. Co je s tebou?“ zeptala se mě jednou paní Adriana.